

Na het overlijden van Gerard van Dam heeft Walter Galle besloten zijn mooie herinneringen in een verhaal neer te zetten:

Leen Vingerling en Gerard van Dam in 2011. Foto: Hans Knot

'Als 16 jarige langharige knaap luisterde ik met grote oren naar de Britse zeezenders. Door het gebruik van jingles en hun opgezweepte presentatie stijl en gedragen door pop muziek aan de lopende band maakte deze vorm van radiomaken een grote indruk op mij. Daar alles van op zee kwam was dit voor mij vooral een verhaal van durf; kortom goochelen met hoogspanning midden in een grote plas water en daar wilde ik echt alles van weten.

Begin 1972 bracht ik een bezoek aan de beide Caroline schepen die sinds maart 1968 in de oude Houthaven van Amsterdam lagen opgelegd. De MV Fredericia, voorheen van Caroline North, was door vandalen geplunderd en stuk geslagen. De MV Mi Amigo, het toenmalige zendschip van Caroline South, daarentegen was bewoond. Eerst door iemand die als bewaker was ingehuurd en later door zwervers.

Ook liepen daar, tijdens mijn bezoek, José van Groningen, Mike Bass en Gerard van Dam. De laatste gaf mij een rondleiding op de MV Mi Amigo. Duidelijk was destijds te zien dat men op deskundige wijze alle kostbare onderdelen uit de zenders had verwijderd en ze ergens had opgeslagen. Dit met de bedoeling de schatwaarde van het schip tijdens de veiling zo laag mogelijk te houden.

Tijdens een weekend in maart 1972 besloot ik nogmaals een bezoek te brengen in de Houthaven en na een half uurtje kwam Gerard van Dam alweer tevoorschijn. Na wat gepraat liet hij ontvallen dat ze mensen nodig hadden om te klussen op het schip en ja dat was mijn kans. In augustus 1972 werd de Mi Amigo naar Zaandam versleept en zou daar opgeknapt worden met als doel een piratenmuseum in te richten terwijl er ook een nacht kon worden doorgebracht aan boord. Tenminste zo werd het naar buiten gebracht toen de werkzaamheden in Zaandam een aanvang namen.

In die periode kwam ook Peter Chicago boven water en je zag het schip herleven doordat alle gesloopte zenderonderdelen terug in de zenders geplaatst werden. Het vervolg kennen we. Er kwam geen museum want de Mi Amigo verliet de haven van Zaandam en via IJmuiden vertrok men naar zee en werd het anker naar beneden gelaten en wel enkele mijlen buiten de kust van Scheveningen in internationale wateren.

Door een gebroken zendmast duurde het tot in december van het jaar dat daadwerkelijk echte uitzendingen waren te beluisteren. Door problemen met enkele van de Britse medewerkers verdween Gerard van de MV Mi Amigo en voor de een tijdje uit beeld maar plots daagde hij weer op bij het klaarstomen van de MV Condor die dienst ging doen voor Adriaan van Landschoot zijn Radio Atlantis.

Op een zekere dag, begin juni 1978, had ik Danny Vuylsteke aan de telefoon met de vraag of ik voor een aantal middengolfzenders kon

zorgen voor een nieuw te starten zeezender op de Noordzee. Ik vertrouwde Danny niet en vroeg hem wie er de baas was en dat ik die wilde spreken. Even later belde Gerard van Dam mij op en we onderhandelden over de prijs. Al snel bleek het om Radio Delmare te gaan maar veel geld voor zenders was er niet.

Mondeling kwamen we overeen dat hij twee 1 kW Marconi zenders kon afhalen op de daarop volgende zaterdag in Kalken (België) voor een bedrag van 20.000 frank (500 euro). Die bewuste zaterdag arriveerde Gerard om 14 uur bij Marcel Meys te Kalken waar de zenders stonden opgeslagen. Hij werd vergezeld door Jan Kat en Johan Rood. Terwijl de Delmare boys de zenders in hun wagen met aanhangwagen aan het vol laden waren wilde Gerard van me weten wat voor antenne hij moest gaan bouwen en of ik de zenders aan boord tezamen met Johan Rood in de lucht wilde brengen.

Ik bedankte Gerard maar besloot niet mee te werken want ik vertrouwde het zaakje niet. Op dat moment was ik een nieuw huis aan het bouwen en moeder de vrouw zei dat het genoeg geweest was met al die piraterij. Met name de activiteiten die ik had verricht zoals voor de programma's van VVVR op Radio Mi Amigo. Een tijdje later waren de Delmare heren terug in Kalken om nog twee zenders op te halen. De vorige waren door de autoriteiten in beslag genomen. Zo kwamen ze regelmatig zenders ophalen maar op een keer liep het fout. Marcel Meys was die dag weggeroepen voor een reparatie aan een Geloso buizenversterker en Gerard met zijn kompanen bezochten in afwachting een naast gelegen café in Kalken.

Na twee uur lang jenever drinken kwam Marcel thuis en werden er vervolgens twee zenders ingeladen. Maar toen men ging afrekenen was een deel van het geld bestemd voor de zenders in rook en sterke drank opgegaan. Plots rinkelde mijn telefoon in Dentergem. Het was Danny Vuylsteke met de vraag of ik mij naar Kalken kon begeven met een som geld daar er wat mis gelopen was. Dit heb ik niet gedaan en het resultaat was dat er een zender weer werd uitgeladen.

Gerard van Dam was iemand waarvan je wist dat je kon bedrogen worden maar toch wilde je bij hem zijn. Hij ademde en straalde die zeezenders uit. Hij sprak ook zo en hij wist altijd te boeien en te raken en was ook de man die overal, zonder te kloppen, gewoon naar binnen ging. De laatste maal dat ik Gerard ontmoette was op de Radioday 2011 te Amsterdam want toen stonden de avonturen van Radio Delmare op het programma.

Ik zat niets vermoedend vooraan in de zaal en Gerard van Dam, die in het Delmare panel zat, herkende me en zei: "Ach kijk daar de Belg die de Marconi zenders aanleverde. Je hebt zeker ook nog geld te goed van mij." Waarop ik antwoordde, dat alles destijds betaald was. Wel wees hij mij er op dat de zenders niet geschikt waren voor muziek en daar had hij een punt mee. Deze Marconi T1509 zenders waren gebouwd voor het Belgische leger in de Congo om op de vliegtuig band te werken.

We hebben die dag nog lang nagekaart over ons herinneringen, ja mooi was die tijd. Gerard was voor mij de man die me de weg toonde naar die betoverende zeezenderwereld, een wereld vol radio techniek die uitgedragen werd door mensen als Peter Chicago, José van Groningen en een Leendert Vingerling, die altijd wel in de buurt waren. Gerard zei vaak dat hij die tijd wel had willen overdoen want de sex in die periode was zo heerlijk. Velen zullen je missen omwille van wie je was. Hij was de 'Man of Action', een vindingrijk man.

Walter Galle.